

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

18 DÉCEMBRE 1951.

PROPOSITION DE LOI

portant abrogation du second alinéa de l'article 9 et de l'article 10 de la loi du 6 septembre 1895 relative aux cotisations fiscales en matière d'impôts directs.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le chapitre III de la dite loi détermine les modalités du recours devant la Cour d'Appel contre la décision du Directeur provincial des impôts directs.

Le délai est limité à 40 jours. Soit.

Mais le second alinéa de l'article 9 dispose que :

« Le requérant qui veut faire emploi de pièces nouvelles est tenu de les déposer au greffe de la Cour dans le mois de l'expiration du délai de recours. »

L'article 10 donne à l'administration le droit de faire prendre communication au greffe de la Cour du dossier et des pièces nouvelles, pendant un mois à l'expiration des délais cumulés ci-dessus.

Elle doit, dans le délai d'un mois, remettre au greffe les mémoires, pièces et documents qu'elle juge à propos de produire en réponse. L'appelant peut en prendre connaissance mais ne peut répliquer qu'avec l'autorisation de la Cour.

On saisit combien ces prescriptions sont défavorables au contribuable placé sur un pied d'infériorité marquée.

Tandis que l'administration peut laisser en souffrance de longs mois, voire des années, le recours qui lui est adressé, le contribuable qui a fait appel de la décision administrative du directeur provincial ne dispose que de 30 jours pour verser au dossier de nouvelles pièces. Et si l'administration est en droit d'ajouter ensuite au dossier mémoires, pièces et documents quelconques, le requérant ne peut y répliquer sauf autorisation de la Cour.

Cette procédure léonine pouvait se justifier au bon temps des anciens impôts directs. La matière des impôts sur les

18 DECEMBER 1951.

WETSVOORSTEL

houdende intrekking van het tweede lid van artikel 9 en van artikel 10 van de wet van 6 September 1895 betreffende de belastingaanslagen in zake directe belastingen.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

In het Hoofdstuk III van bedoelde wet worden de modaliteiten geregeld van het verhaal vóór het Hof van Beroep tegen de beslissing van de Provinciale Directeur der directe belastingen.

De termijn is beperkt tot 40 dagen. Het zij zo !

Maar het tweede lid van artikel 9 luidt :

« De eiser, die gebruik wil maken van nieuwe stukken, » is gehouden deze neder te leggen ter griffie van het » Hof binnen de maand na de afloop van het tijdsbestek » van verhaal. »

Bij artikel 10 wordt aan het bestuur het recht verleend ter griffie van het Hof inzage te doen nemen van de pleitbundel en van de nieuwe stukken, gedurende de maand volgende op het verstrijken van hogerbedoelde gecumuleerde tijdsbestekken.

Het moet, binnen de tijd van één maand, ter griffie bestellen de memoriën, stukken of bewijzen, welke het nodig oordeelt in antwoord voor te brengen. De appellant mag er kennis van nemen, maar hij mag niet weder antwoorden dan met toelating van het Hof.

Aldus kan men inzien hoe ongunstig die bepalingen zijn voor de volkomen op ongelijke voet gestelde belastingplichtige.

Terwijl het bestuur het tot haar gericht verhaal gedurende maanden en zelfs jaren op de lange baan kan schuiven, beschikt de belastingplichtige die beroep heeft ingesteld tegen de administratieve beslissing van de directeur, slechts over 30 dagen om nieuwe stukken aan de bundel toe te voegen. Terwijl het bestuur het recht heeft naderhand nog memoriën, stukken en om het even welke bescheiden bij te voegen, mag de eiser er niet op antwoorden, behalve na daartoe door het Hof te zijn gemachtigd.

Dergelijke drastische rechtspleging kon in de goede oude tijd van de vroegere onrechtstreekse belastingen wor-

revenus et plus encore des impôts spéciaux ou extraordinaires est autrement touffue, compliquée et difficile,

Rencontrer l'argumentation, essentiellement administrative, du directeur provincial, rechercher et obtenir la documentation propre à confondre l'administration, cela peut demander de nombreuses démarches, de longues recherches, voire un rapport d'expertise.

Si le contribuable ne parvient pas dans le délai d'un mois à grouper tous les documents qu'il estime indispensables à sa défense, la Cour pourra les déclarer non recevables.

Et si ces documents ont pu être produits dans le mois, le redevable n'a pas, en principe, le droit de répliquer aux « mémoires, pièces et documents » que l'administration jugera à propos de produire et dont la Cour devra tenir compte.

Pareille procédure est d'une rigueur inadmissible.

En matière fiscale comme en toute matière, les parties doivent, devant la justice, être mises sur un pied d'égalité.

Si l'une d'elles ou toutes deux estiment indispensable à la recherche de la vérité et de la justice, seuls objectifs dignes de pouvoir judiciaire, de produire des documents, des pièces, des mémoires, pourquoi devrait-on limiter et déséquilibrer ce droit ?

Il n'est aucunement à craindre que l'adoption des règles de procédure de droit commun et des usages judiciaires ait pour effet de retarder la solution des affaires fiscales. Chacun sait que c'est l'instance administrative qui permet l'entassement des réclamations et en retarde durant de longues années la solution.

Sans doute, la Cour de Cassation, dans son arrêt du 10 juillet 1951 (J. T., 1951, 580) a-t-elle admis que les termes « pièces nouvelles » employé dans l'article 9, 2e alinéa, doivent, en l'absence de définition légale, s'entendre dans leur sens usuel et que ne sont pas nouvelles, les pièces dont la teneur n'est pas distincte de celle des autres pièces auxquelles elles ne font qu'apporter une précision.

Ce distingo entre « pièces nouvelles » et « pièces nouvelles qui ne sont pas étrangères aux pièces déjà produites » est fragile. Il est plus simple et plus indiqué que le pouvoir législatif supprime, de la loi du 6 septembre 1895, les deux dispositions entreprises. L'abus n'a que trop duré.

den verantwoord. Het domein der inkomstenbelastingen en meer nog dit der speciale of buitengewone belastingen is veel ingewikkelder, moeilijker en meer ineengegroeid.

Om de hoofdzakelijk administratieve bewijsvoering van de provinciale directeur te kunnen weerleggen, om de gepaste documentatie te vinden om het bestuur in het ongelijk te stellen, kunnen veel stappen en langdurige opsporingen nodig zijn. Zo, b. v., een deskundig verslag.

Ingeval de belastingplichtige er niet in slaagt binnen de termijn van één maand alle bescheiden te verzamelen, welke hij voor zijn verdediging onmisbaar acht, kan het Hof ze onontvankelijk verklaren.

En zo bedoelde bescheiden binnen de maand konden worden neergelegd, heeft de belastingplichtige, in beginsel, het recht niet om op de « memoriën, stukken en bescheiden » te antwoorden, welke het bestuur nodig acht voor te brengen en waarmee het Hof rekening zal moeten houden.

Dergelijke rechtspleging geeft blijk van een onaanvaardbare strakheid.

Zowel op fiscaal als op een ander gebied moeten partijen op gelijke voet worden gesteld vóór het Gerecht.

Indien een van partijen of beide, voor het opsporen van de waarheid en van de rechtvaardigheid, enige doeleinden die aan de waardigheid van de rechtsmacht beantwoorden, onontbeerlijk achten bescheiden, stukken, memoriën voor te leggen, waarom zou zulk recht moeten worden beperkt en ontwricht ?

Er valt geenszins te vrezen dat de aanneming van de gemeenrechtelijke proceduremaatregelen en van de gerechtelijke gewoonten ten gevolge zou hebben de regeling van fiscale aangelegenheden te vertragen. Het is algemeen bekend dat het de administratieve instantie is welke de bezwaarschriften opstapelt en de oplossing er van gedurende jaren laat aanslepen.

Ongetwijfeld heeft het Hof van Verbreking bij arrest van 10 Juli 1951 (J. T. 1951, 580) aangenomen dat de woorden « nieuwe stukken » in artikel 9, lid 2, bij gemis van wettelijke definitie, verstaan moesten worden in de gebruikelijke zin er van en dat de stukken, waarvan de inhoud niet afwijkt van de inhoud van andere stukken, welke laatste er slechts nader door bepaald worden, geen nieuwe stukken zijn.

Dergelijk onderscheid tussen « nieuwe stukken » en « nieuwe stukken, welke niet vreemd zijn aan de reeds voorgelegde stukken », is niet erg steekhoudend. Het ware dus eenvoudiger en doeltreffender, dat de Wetgevende Macht de bestreden twee bepalingen van de wet van 6 September 1895 zou intrekken. Het misbruik heeft reeds al te lang geduurd.

M. PHILIPPART.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

Le second alinéa de l'article 9 et l'article 10 de la loi du 6 septembre 1895 relative aux cotisations fiscales en matière d'impôts directs sont abrogés.

11 décembre 1951.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Het tweede lid van artikel 9 en artikel 10 van de wet van 6 September 1895 betreffende de belastingaanslagen in zake rechtstreekse belastingen worden opgeheven.

11 December 1951.

M. PHILIPPART,
J. OBLIN,
R. SCHEYVEN,
P. EECKMAN,
A. PARISIS,
J. DE SAEGER.